

A HINTÁK TEGNAP ÓTA LENGNEK

KONTRA FERENC

a regény egyetlen mondata ragadt meg az emlékezetében
összefogta a három igeidőt
egyikre sem esküdött fel
nyomában kísértett évek óta egy játék
nem térhetett ki
a redőny mögött hosszú tömött sorokban vonultak
végszóra nyílt az ajtó
úgy állt a bizottság előtt mint akit félreértenek
a nevéért mindenki gyűlölni fog benneteket
hazudni könnyebb mint megadni magad
ha elküldenek még visszatérhetsz
úticél nélkül cipelte a terhet
nem rettentették éjbe zuhanó lövedékek
végigvágattak álmain a lovak
szemükben kitörölhetetlen bánat és félelem
mégsem tudhattak a szomorúságról semmit
hulltak lábuk elé a levelek vörösen
akár a frissen fényesített léptek
mentek a lovak mentek a hónapok
nehéz fémeső hullt a földre
elcsigázott sorkígyóban ropogtak a friss havon
el kellett volna kanyarodni
káromkodni kellett volna mondani valami végérvényeset
inkább belül élte önmagával viaskodó életét
a lány járt az eszében
aki a park kilőtt lámpája alatt odaadta magát
szemének örökre elveszett fehérjében erek piroslottak
a beszéd csak taktikázás mondogatta

zsebébe csúsztatott egy szakadozott könyvet
 biztos út nincs fordult felém
 mintha nem is hozzám beszélne
 hiába kerestem a fonalat az összefüggést
 mondatai céljukat veszve indáztak
 üzenetet vagy talán levelet várt
 rést ütött rajta a kételkedés
 vélt és valós indokok egyre közelebb kerültek
 szétgurultak a percek
 a padláson minden úgy maradt ahogy véget ért a gyermekkor
 az indiánkönyvet megrágták az egerek
 a számológjáték színes golyói leszaladtak a vasrudakról
 a szekrény alá gurultak a kékek
 nekem mindig kardom volt
 neki pisztoly kellett
 nem akartunk ellenségek lenni
 csak álldogáltunk tétovázva a koszos udvaron
 elszántan egymással szemben mint a filmekben
 verebek hulltak le mellénk a porba
 párbajunk áldozatai tört szárnyú emlékek
 tavasztól dézsmáltuk a madarak fészkeit
 látni akartuk hogyan nőnek
 melyikük fog elsőként elrepülni
 megtöri a csendet a hintaló
 recsenve újra lendül nem árullak el
 egyszer lepörkölt szempillákkal került elő
 a szétrúgott bőrlabda jó rejtékhelye lett a cigarettnak
 szeretett volna gitárt venni
 dühében szétverte a magnót mert recsegett
 leengedtük egymást favödörben
 megérintettük a kút örökhideg vizét
 aztán gyorsan vissza
 ilyen játék volt a halál
 tiszteltük a messziről jött idegent
 a csobbanás falig húzódó köreiből nem maradt más
 mint egy legördülő vízcsepp a mohán
 ott volt a legsűrűbb és legfényesebb a csend
 a kút körbe rakott téglafalából előkészített a páfrány
 elérni egyet jelentett a zuhanással
 kihullt tollak lebegtek a vízen

melyikünk fog mégis átrepülni
mikor karunk felemeltük
erőnkben bízva földi súlyunk elfeledtük
hulltak egyre lefelé pörögve
imbolyogva a fehér tollak
elhullik mind aki kiválik a sorból
az ég madarainak fészke van
a mag kipattani készül a földben
de az ember fia vaságyon veti álmát
csak annak szabad mindent aki nem szabad
a csend tartotta ébren
amikor mindenki visszavonult a sátorba
egyedül vigyázta a tüzet
utolsó indiánként viaskodott az erdei manókkal
egyszer csak újra lendült mint a hintaló
kitérővel lelt az útra
mellette vibrált a hold a foghíjas erdőben
ment volna inkább a játszótérre
ahol a hinták tegnap óta lengnek
ezt nem tudom másképp mondani
meghalt a bátyám
összefogom a kabátomat mintha hideg lenne
a redőny mögött hosszú tömött sorokban vonulnak
legurul a hold
zsrátnok az ellobbant tűzben
gyfkok futnak végig a párkányon
akár egy lassított célfotón
várnak egy légyre
két dörrenés között fehér tollak hullnak a tóra
nem fontos melyik halál volt közelebb
két vizet választ a töltés
golyók szunnyadnak a tárban
belepislognak a csillagok a márványtükörbe
oszlopjain a hinta valójában mindig állt